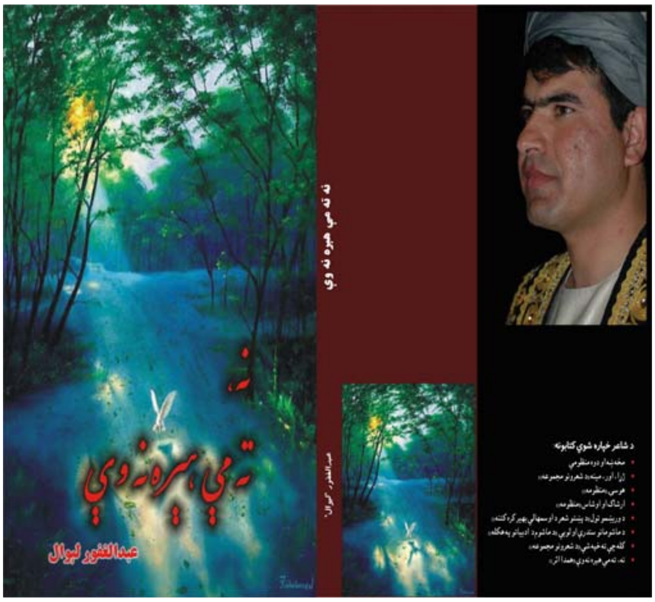

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه،

ته مي،هېره نه وې

عبدالغفورلېوال

۱۳۸۴لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

داكتاب:

نوم : نه، ته مې هېره نه وې
شاعر : عبدالغفور لېوال
د ښېنتی طرح او ډیزان: محبوب(شریفی)
خپرندوی : میوند خپرندویه ټولنه کابل
ټیلفون : ۰۷۰۲۹۵۲۱۴
کمپوز او ډیزاین : ذبیح الله(رامین)
چاپ کال : ۱۳۸۴ لمریز هجري
چاپځای : میوند مطبعه
پرلیکه چمتو کوونکئ: مختارا حمد احسان - هالنډ
پرلیکه پته : www.benawa.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه :

شرم دی، په داسې يو اقليم کې ژوند کوم، چې خلک مينه ګناه بولي. په چاپېريال کې مې ټول، لکه غوښن ماشينونه، هرې خواته ځغلي. هرڅوک يو څه ګټي څو ورځې ژوند کوي او بيا مري. نيکمرغه کسان خپلو پاتې شونو (اولادې) ته څه پرېږدي، کور، مال او يا نور څه..

ګلونه راشنه کيږي، غوړېږي او بېرته رژيږي، خاورې کيږي او ټول له هغو سره مينه لري، ځکه ګلونه د رنګ، عطر او ښکلا هستي په ميراث پرېږدي. خو موږ، راشنه کيږو لوييږو، زړېږو او مرو، زموږ نه رنګ شته، نه عطر او نه ښکلا، که يو له بل سره مينه وکړو، اې واويلا، ګناه-ګناه-ګناه...

ټول کرکه پېژنو، آن له هغو سره هم کرکه پېژنو چې مينه کوي ليونی !

لاس دې راکړه، پوهېږم ستړې يې، تر ګامونو لاندې مو ځای ځای واوره شته يو نيم ځای ځمکه وچه ده، هلته څوک نه شته، يوه ډبره، دواړې او بو پريولې ده راځه هلته به لږ دمه وکړو.

ګوره ليونی.

موږ ولې له بنيادمانو څخه تښتو؟ ته خو شرمېږې چې د خلکو ترمخې وژاړې او دلته پرهمدې ډبرې، که څوک نه وي، کينې او زړه تشوې، ژاړې، ښې ډېرې او ښکې بهوې شرم دی، ته په داسې اقليم کې ژوند کوې، چې ژړا هم ګناه ده، که وژاړې خلک در

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې بدګومانه کېږې، که وژاړې خلک ګومان کوي چې هر و مرو له چا سره مینه لرې او مینهِ؛ دا خو لویه ګناه ده.

راځه دلته خپل سر زما پر ولې کېږده او وژاړه، ښايي دا ډېره او زه ستا لپاره دلته یو ، زه پرتا ډېر مهربان یم، ځکه هیڅ کله ستا د ژړا مخه نه نیسم، څو مره چې زړه دې غواړي او ښکې تويې کړه، زه به همدلته یم او در ته ګورم به

وطن د غوښنو ما شینونو لویه کار خانه ده، وطن د اوږدې وژنې له تبې څخه راوتلی دی او پرتې(هزیان) وايي، وطن زما او ستا لپاره هیڅ نه لري.

لیونۍ !ته خو ژاړې !

خو زه ولې دلته راغلی یم؟زه هم دویلو لپاره یو څه لرم. زه هم له بنیادمانو څخه تښتم او ځان پټوم. یوازې غواړم له تاسره اوسم. ته خو پوهیږې چې زه شاعریم. دلته چې ته ژاړې، له ماسره زما د شعرونو کتابچه ده، زه منتظریم چې ستا زړه تش شي، ستا اوښکې خلاصې شي، بیا نو ماته وګورې، یو څه موسکۍ شې بیا به نو زه خپله کتابچه پرانیزم او خپل ټول شعرونه به درته ولولم. دغوښنو ماشینونو په دې لویه کار خانه کې زما د شعرونو اوریدونکې او مخا طبه خو یوازې او یوازې ته یې.

ته پوهیږې، چې زه په خپلو شعرونو کې له چا سره خبرې کوم، او له چا سره مینه کوم؟ خیر، که ګناه هم ده خو په شعرونو کې روا ده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم دی په دا سې یو اقلیم کې ژوند کوو ، چې په شعر کې مینه لکه د شعر د شرابو هسې، خیالي او وهمي ده، هیڅ څوک په رینبتیا مینه نه کوي، ځکه دا خو ګناه ده.

ګوره، زه او ته رټلي یو ، ځکه چې له یو بل سره مینه لرو ، خوله ټولو څخه څومره ښکلی کسات اخلو ، دلته له ټولو لرې، ته ژاړې او زه خپل شعرونه لولم.

لیونۍ ! یوه کیسه واوره !

زموږ د کلي په مخامخ غره کې دوه لویې ډبرینې څېرې دي یوه څېره لکه یوه پېغله او دوهم یې یو زلمی دی، کلیوال وایي، په پخوا زمانو کې دوه مینان وو ، چې د دواړو د کورنیو ترمنځ بدي وه. کله چې کلیوال او کورنۍ خبر شول چې دوی دواړه یو له بل سره مینه لري، نو د هغوی په مړینې پسې یې را واخیسته. له مینانو څخه، چې لاره ورکه شوه غره ته وتښتیدل اوهلته یې خدای(ج) ته سوال وکړ چې دواړه په تیږو بدل کړي، لوی خدای(ج) یې سوال و مانه اوله زرګونو کلونو را په دې خوا دوی همدلته سره ناست دي.

زه پوهېږم چې دا دواړه ژوندي دي هسې موږ، دغوښو ماشینونو، ته تیږې ښکاري او که نه خدای خبر دواړه به څومره یو د بل له غېږو څخه خوند اخلي....

نوزه او ته هم همداسې یو ، زه نه وایم چې مه ژاړه او ته هم پرېږده، چې زه خپل شعرونه درته ولولم خو ناهیلې کېږه مه، که هیڅ نه وو ، زه او ته به هم له خدایه وغواړو چې پرهمدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره ناست همداسې تيرېږي شو او د بنيادمانو له سترګو ورک شو.

نړۍ دې دوه برخې شي، نيم دې همداسې لکه غوښن ماشينونه زيږي، لوييږي او مري دې، خو څه دې ستا ژړا او زما شعرونو ته غوږ ونيسي خدای(ج) لوی دی ګوندې دوی هم په مينانو کې شمارشي.

ليونۍ !

موسکا دې پېژنم، ډېره ښکلې ده. لکه چې نورې اوښکې دې په سترګو کې نه شته؟ اوس نو زما وار دی.

اې ! ته !

همدا ته چې داکرښې لولې، ته به هم په مينانو کې شمارشې اوس نو زما وار دی، غوږ شه چې زه درته خپل شعرونه ولولم.

ليونۍ !

ته دې خپل سر زما پر ولې کيږده او غوږ شه !

يـاهو

عبدالغفور لېوال

۱۸- مرغومې ۱۳۸۴ لمريز کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړل
چې دې داسې لېونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړل
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړل
کفرو دین دې له ماواخیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما واخیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تا ته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زړو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غریبږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهېږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کيږم
له دې وروسته ستوري شماره
په آسمان کې پيدا کيږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنيا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځايه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
يو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنيا کې ځومره شور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
دا سې بند دی ستا په لاس کې

جادوګرې لاس دی ښکلی
د تک سپين سوسن په شانې
رغوی راکړه چې يې ښکل کړم
دخوارېه وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
يا خو اور په دنيا بل کړه
خپل بيلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غيرېې ته ميلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بيرته روح را ستنه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې زړه مې واخله
په بدل کې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څومره ښه يې
لاس دې زما په سترګو کېښود
اوس جنت په سترګو وينم
دوزخي جهان مې پرېښود

وږی-۲-۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلېمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کړلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه را شي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سرګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
ما مې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پریږده !د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پریږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه در سته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګېږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه یم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تا بې وفا را ته بیګاه څه وویل؟؟
هیڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور را ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندل
سردې زما پر ټټر کېښود
زما د زړه درزادې وا وريدله
اې !
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تا ته کوي
پام کوه !
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندل
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچويلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا وو ايه !
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وريږديدې؟
ستنه شوې ودې خندل
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوا ړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزل مو وکړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک دې په سندرو او په وير يادوي
مريد دی په حلقه کې نوم د پير ياد وي

د زلفو په تړلو موڅوک کله نازوي
زموږ د جنون نښې په زنځير ياد وي

زما د لمدو سترګو ماتې ماتې آيينې
دوينو ، اوښکو منځ کې ستا تصوير يادوي

چې زړونه رانه يوسي خپل ښايست ته شي مغرورې
چې زړونه مو رامات کړي نو تقدير يادوي

د يارد نامه توري مې سلګيو کې ماتيږي
دا څوک په دې دنيا کې مافقير يادوي

لېندی۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې یمه سترې

عشقه ناوخته راغلې
نرۍ د زرود سکو په تولو لو بوخته
ستاملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مینې ته ګناه وایولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنیاد مونه ډک
سیند بنیاد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وایه عشقه ستا شلیدلی ګریوان
خپل ببر سر
او زما د مینې اوښکې چېرې یوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه یم چې مینه وکړم
لکه آدم د خپل هابیل او قابیل
د شخړو سیل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهریو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مینه نه پېژني
خو په مینو پورې دومره خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حال کې
وایه چې تا څنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووایم؟
او له ژوندون څخه داسترې بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما اتڼ چي جانانه

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم ځوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډول له هريو ګړز سره لا سونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خړيا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره !
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وريږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار را شه
په پخوانو پلونو دې پريو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټول به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مور دنړۍ له بد مرغانو ښځه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې !
هغه ورځ چې تا وژړل
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې موږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بدمرغي چیرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بدمرغي چیرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځې
له ويرې څخه؟

۵ مرغومی ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلی ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړل
له اوو سیندونو او اوو غرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګراني زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمربښکلې طلایی بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیوری شته
نه توري زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلې رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوږه تشه ده
ستا توري زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه ليرې
او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيرږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مساپريم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لا ستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا څخه هم ولاړشی
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴

دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !

زه پوهېږم چې یادېږمه دې

راته لیکلې دې دي:

چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې

زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې

اوزما یادونه دې د زړه شپوکې څراغ بلوي

هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې

زه ستا په پاکه او سپیڅلې مینه ښه پوهېږم

خو راشه ما وګوره !

چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم

زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم

نور د ځوانۍ خوبونهویني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي

د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.

خو زه د خپلې کوټې ور وتړم

او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې او سم

ستا تصویر ونه او لیکونه ګورم

یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم

اوس خو زه نه

زما شاعره ته یې

ته زما زړکې ناسته

زماله خولې څخه شعرونه وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس مني چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس مني چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيلېږي او په بل ختمېږي؟

۱۷ـ ۲ ـ ۲۰۰۴

ټوسن- اريزون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيګاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ټوله ورځ مې زړه کې ګرځيدلې
چې نيمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو يې ستا د تورو سترګو غلا کوله
يو دوه د پرنګيو جادو ګرې دلته راغلې

د عشق له پيغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بيګاه د ملايکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
د استا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېوال د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷ مارچ ۲۰۰۴ توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست يم خپل يزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسي ياران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پريم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نيکمرغه اسارت دی
چې له تيراوله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو يې د لنډ يو شرنګا اورم
ستاله ټيک او له پيزوان سره مې شپه ده

چې ويده شمه بس جنګ په خوب کې وينم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپريل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه !

ته مې هېره نه وې
ته مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا، له تا سره وو
خو خدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شرک وریده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلې وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهیدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړ و
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب خلاص شول، د يوې مړې شوې
ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعر مې نه ليکه همدا سپې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سر کې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړ شم.)

۱- مې- ۲۰۰۴
ټوسن- امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا هو

بيګاه دلته راغلې وه ډيوې سره نجلۍ
آسمان نه پريوتلې وه ډيوې سره نجلۍ
د سپين کميس ګلان يې د مظلومو وينو څاڅکي
ملنګه وه ، سپيڅلې وه ډيوې سره نجلۍ
په کلي کې نن باد د اسرافيل شپيلۍ وهله
بيګاه کوم چا ويشتلې وه ډيوې سره نجلۍ
يو رڼ ستوری را پريوت ، خلکو وليده له ورايه
همدغلته لويدلې وه ډيوې سره نجلۍ
د کلي ملايانو تر سبا هو ، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډيوې سره نجلۍ
يو څوليوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډيوې سره نجلۍ
۴ مې ۲۰۰۴ توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شېبه د ژوند خپره بدلېږي
هره شېبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسررا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۲۰۰۴-۱۱-جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونوکې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانول چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC ۲۰۰۴/ ۲۹ اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پايښې مې به وهلې
بېل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتي رنهو اوبو کې مې لاسونه پرېولل
د جوارو لوی پټي ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګېډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړی
او د پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکال مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې ځخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم

* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکال
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکارېږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دی
بېګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غرېه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د سترېيا نښې له ورايه وينم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو ليدای
ژوند زما او ستا ترمنځ ديوال جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار لکه تور ښامار زموږ مينې ته اور را شيندي

* * *

د خپل کوچني کمپيوټر غږ راويښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همداسې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نهويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمویه
ما له ځنګله سره نفس و یوست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځیده
ماله ځنګله سره څوشپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سندرو سره وبهیدم
ما په ځنګله کې ځان پټ پله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له وني ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله تړوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزال دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناڅې
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپوږمۍ څاڅکی څاڅکی څاڅي
له شنو ګڼو څانګو
دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د د نګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله و یښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نرۍ لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې وا خلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزمو ییه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوځنګل اور واخلي اووني سوځي
کله چې ته وخاندې
پرځنګله شرکنده باران وريږي

۸- سپتمبر۲۰۰۴ مريلند - کوزاډيلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا يوې جلوې ته له ګناه سترې بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې که مې تن شو اور

ځان نه يم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته د دې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ويده وه خو چې تاورته تش وکتل
وېښه شوه خو پوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل په خنديدو کې ستا د حسن ننبه راوړله
ما ته مې په ځان کې دغه ځيرې پيرهن شو اور

تانه يې رڼا زده کړه او مانه تا ويدل او سوز
ځار شه زموږ له مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې در واخله چې خيرن خلک مې نه ويني
ماته خو په دې دنيا کې دغه شان بودن شو اور

۳۰ وږی ۱۳۸۳ مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشـاد ته چې دبيا ليدو ارمان يې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو !

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګربه مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا دکور په لويه خونه کې ناست
او ستا دتود غېږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تا راته وويل چې:
...پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږه چاته پرېږدې؟
مګر داژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي ووچې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زموږ فخر به چاته رسي؟

موږ به بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو   بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و
ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا ويښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشال فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمر سره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا د بېرته پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته
يوازې ...

واشنګتن دي سي
د دسمبر اوله ۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير

ستا رالېږلی تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلی تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
لېونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټول عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصوير سره دې ژاړم
د خوب او خيال له تور او سپين تعبير سره دې ژاړم

دا تار اته ويلې و چې بند کې به مې ساتې
ته نه يې د يادونو له زنځير سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاويز کړه ګرځومه يې په غاړه
له پير سره دې ژاړم له فقير سره دې ژاړم

بس تاکې چې او سيږم ليونی يمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له وير سره دې ژاړم

بر خليک دې دی چې خپله مينه خښنه کړې په خپله
ليواله بد قسمته له تقدير سره دې ژاړم

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شوه توبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومره ګوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلته راغلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويل زما قاتله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مې وکړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکړه

ليندی ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهند په سمندر کې دڅو نامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژل

زلزله

او زمکه رېږدي
څپې الوځي
د خلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پيژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پريوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیول خو نه وو خبر
چې د طبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې
راوڅرخېده
لويانو چيغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شول
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډیر نېکمرغه وو چې نه پوهېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اول يې زلزلې ته کتې و خندل او وروسته مړه شول
اسمان لا شين و
چا څه و نه ويل
د ځپو غږ کې چيغې ډوبې شوې
خنداوې پراوبولاهوشوې
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګورې
خو شپه تياره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختو کې د مړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ غمیزه لا ژوندۍ ده
د هندي او بنګالي ښځو له او ښکو سره لوبې کوي
خو ها چې مړه شول په دې نه پوهيږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړل او ويې خندل
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځينې خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت ډېر ووژل
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودريږي....
ليوني وژړل او ويې خندل
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري۲

اندیانا-متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند ه

شیخ وایي ښه کوه او بد مه کوه
خو شیطان دانه مني وایي:
بد کوه او ښه مه کوه
ماته خو د واړه په غلطه ښکاري
آیا دنیا کې بس همدغه ښه او بد دي
بل څه نشته مګر؟
زه نه د شیخ نه د شیطان منمه
د خدای بنده یم بس د خدای منم

او مینه کوم
جنوری ۲- ۲۰۰۵
اندیانا- متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: آيا دومره لويه ښښنه شته، چې جګړه ماران هم وبښي؟

نه پوهېږم

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې
بيا د ديوانو په سرونو کې چينجي ښورېږي
او بشريت په خپله سپينه تنده لاهم د جګړې داغ لري
د انسانيت د پيدا ايښت له ورځې
زموږ تاريخ د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي
يو (غلامي) او بل (جګړه) او وژل
خدای ج د انسان د بد مرغيو طوق د دغو شيطانانو
په لاس و کې ايښي
د غلامۍ شيطان د عدل بورېبو کې کې مړشو
خو (جګړه)
آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي
لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی
دنيا يو بل توپان په سر اخيستې
قيامت به راشي خو حيران يم چې زموږ غاړې به
د جګړه مارو تر ګناه لاندې کړېږي تر خدايه څنګه ورشي؟!!
مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې ناروانه کوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو ترمنځ
خبرې ټول کوي خو هیڅ څوک یې ادا نه کوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځان څه وويني
چې تصویر نه وی آیینه چا ته خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ويني
دغه مین ماشومان هیڅکله ګناه نه کوي

وایي مرګ سخت دی روح له تنه جدا کیږي مګر
ما دوطن بیلتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که
هندارو تصويرونه ساتلای
موږ به خپل اوو م نيکه هم لېدلی وای
او اوس به ټول پوهېدو
چې د دارا او سکندر آيينې څه ډول وې
او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدل
يوازې
که هندارو تصويرونه ساتلای
نور به بې روحه تاريخ
داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای
موږ به آدم ته د حوا لومړی موسکا پېژنده
او په بېړۍ کې به له نوح سره يو ځای ګرځېدو
ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې
تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته
ولې لا هم په- عدالت- پسې دا ورک بشر همداسې ورک
دی؟
او له موسی نه به مې غوښتي وای چې
ما هم له ځانه سره طور ته بوځي
بس که يوازې
تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای
موږ به ليلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په کعبه کې به مو
د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې
زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه
له اپلاتون سره خبرې وکړم
زما له هغه سره حساب پاتې دی:
ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟
او انسانان به وژل کیږي لا تر کله د هغې لپاره؟
ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیا ده چېرې پته؟
موږ خویې اوس هم
د دروغو د لمبو تر شا تور سیورې وینو
له ارستو سره مې نه ده جوړه
ځکه چې لا هم د اخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي
خو
که هندارو تصویرونه ساتلای
ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې
زما مغرور پلار ته وصیت ولیکې:
چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني
بو دا لا اوس هم ما په خوب کې ویني
هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی
ځکه زه ژوند ته د هغه
په سترګو نه ګورمه
ژوند کله ښکلی شي زما د معشوقې د ښکلو سترګو په څیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري
بودا ویرېږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي
بودا به نه ویریدای
اوزه به هم ژوندی وای
خو که هنداروکې تصویر پاتې وای
راشه چې زه درته یو راز ووایم
له سلوزروکلو ډیر تیر یږي
هیڅ ځوک پرې نه پوهیږي
چې له هنداروڅخه ولې تصویرونه تښتي؟
ماته مې اووم نیکه کیسه وکړله:
چې په هنداره کې شیطان وکتل
او بس همدغه شر میدلي دهنداري حافظه ماته کړه
که درته ووایم خندا به در شي
که تصویرونه په هنداروکې خوندي پاتې وای
موږ به ځانونه دبیزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳الړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځايه توپير لري، خو دا د مانيزو برخو دبيلولو لپاره ديوه نوي ميتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

ددوه زره پينځم کال د اپريل په يوويشتم ما ښام د امريکې په پلا زمينه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جيوګرافيک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمريالي طرزي د هڅو او په ټوليزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د يوه فلم پرانيستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نوميږي په دې فلم کې د باميان د سترو بودا ګانو را پرځېدل و ښوول شول خو تر ځنګه يې په سيمه کې ددريیم بودا چې په (ويده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او برياليتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی يې د ايفل تر برجه هم ډير دی. ښاغلي طرزي وويل، له ډيرو څېړنو او کيندنو وروسته مود دغه بودا د پښو يوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاريګروته مې وويل چې بيرته خاورې پرې ورواړوي، چې بيا بل وخت په ډاډ او احتياط سره کيندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقيمتي خزانې په هلکه وه چې له نيکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په مانۍ کې خوندي ده. دويده بودا را برسيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدل په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهال یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره ځو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرو ارونو خاورو لاندې آرام و غځیږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته ویني
لا شغهار د غشیو خیږی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالي له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترې ډ برېنی سینې ورک
درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځې د ((سیندو)) پراوبو
لا هم پر موږه لمر د تور دجال له کوره خیژي
لا ستا ددوا ړو تندیسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور برېنډه کړله
طلا غونډۍ کې یې د سرو زرو له تاج څخه هډوکي تش کړل
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه !
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاخو د ساک د لور د ګڼ کميس پاولي شرنګېږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الينو)) مين دی
لاهم د دنګو پکتانيو د قمې زرين لاسوندي بريښي
نو ته ويده شه، ته آرام پرېوځه !
د بخدينۍ پيغلې ښايست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پريشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدينۍ وينمه
چې اووه کنيزې پرې چاپيرې دي سينګارېږي کوي
څوک يې باولۍ، څوک يې والۍ څوک يې پېزوان سموي
څوک يې په هسکه سينه ږدي د ((سات ديوا)) زرځېره
بودا ښايست ته يې حيران يم خو وېرېږمه پرې
چې څوک يې نن را نه هڅونه له سيندو تير نه کړي
يا خو يې غله د لاجورد و له آمو تير نه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې رېږدي خو ويده شه بودا
ته د تاريخ تر خواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدينۍ ښکلې ګاڼې و ساتم
بودا ويده شه
ته خو ښه خبر يې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تنديسو نو پرځېدل وليدل
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوايې ديوان نشه کړل
نو ته ويده شه، په آرام پرېوځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما د ارشاک توره بيا په لاس ونيوه
او کانيڅکا مې بېرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتيا نا څخه راوخوت او سوريا و خندل
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمايي بيا د (ويشنو) د پلاز بيرغ پورته کړ
او روهيليو د کوترو سپين خيلو نه په هوا پورته کړل
بيا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کليو پاترا) به دنيل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشيل) به راشي د (زييوس) پيغام به راوړي طلايي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرين تاج ستا پښو ته کيږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پيغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پيغلې به ګاڅونو ته نخيږي له لنډيو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هيندوکۍ راڼۍ به ناڅي د خيبر اتڼ ته
سمرقندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هيندو کش به له پامير سره پيالې کړنګوي
بيا به نو تا را وينښوو له اوږده خوبه بودا
بيا به دې باسو دتيارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پينځم کال د اپريل يوويشتمه
واشنګتن ښار ـ امريکا

ا په ګان: د افغان لرغونې ښه
ګوربت: په ميدان وردګ کې ديوه غره لرغونی نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی غر: د لوګر لرغونی نوم

سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله

بخدي: د بلخ زوړ نوم

ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغوني پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.

طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرين آثار ورڅخه موندل شوي.

بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ

لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په شهزادګۍ الینو مین و.

الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی

سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وايي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونوملل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په ماناده، چې زرینې مجسمې به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.

ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.

ارشاک: آریایي اتل

کانیخکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن

کوبا: د کابل زوړ نوم

پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

آسمايي: په کابل کې د دغه غره نوم له دوو ریښو (آسه) یانې نیکمرغي او(مایي) یانې مورڅخه جوړ شوی چې مانا یې د نیکمرغي مورده.

ویشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.
کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)
زيييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره
ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.
اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): د لرغوني افغاني مدنيت درې مهم منځي (مرکزونه).
هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبې

د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړې
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړې
ځوان مريد د ځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرې
څوک د سمال راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړې
نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم
خدايزده ولې
د کوز کلي په زلميو باندې ګران يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته راز ددوی مالوم دی
یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې د ملا صایب لمسۍ
د بر کلي صایب زاده یم
یو مې آس یوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
ښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خور جانان مې مسا پر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټول ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړوم ورته شپېلۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګرې مې ښه يار دی
ډيرې شپې سره يو ځای يو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وايو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بيا نو بله کړو دوهۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګرې چې نن راغی
په خندا يې راته وويل:
صايب زاده کيسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان يوورل
کور يې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړ يې شور ماشور وو
يوه ښکلې مېلمنه وه
په ښايست وه ښاپيرۍ
کليوالو غوندې نه وه
ښکاريد له مکتبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدله پټ يې وويل:
صايب زاده يار ته دې وايه
پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
دنغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غړوي ښکلې شپيلۍ
يو تاويز وربانديې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ
د برکلي صايب زاده دی
يو يې آس يوه شړۍ))

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۳\۱۱\۴

متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

اوږدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او د څپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديوال تر شا پټه ده
نن ديوې مړې ډوډۍ لپاره لاس تنها کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړل په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سر شول
بل ځل له تورو سره راغلل
خپل بچي يې له چپه حلال کړل
اوږدې چپنې
ګل سيب د سمال ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګې د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړو په
يو ځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ ايښی ياګوته پر ماشه نښتې
يوځل په زيره ګنهکار بل ځل د سر په وينتو
يوځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص

نیم په تقدیر مین او نیم یې په پېریانو اخته
نیم یې په تمه د جنت او په دنیا باندې یې لاړې تو کړې
څه په مایېیو پسې روان
څه یې د مارکس د کتابونو چینجي
څه د سید قطب د تاویزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګرېوان
ډډې لمن
ول ول لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنی پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
باريې اپیم دي یا د بنګو میده شوې پتۍ
څه په (پریتي) مین او څه یې د ((تام کروز)) لیوني
نیم یې له ډېره تکبره زړې مور ته انګریزي غږېږي
څه یې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبیرونه وايي
اوږده ټیکري
زړې پنې
ګلاباتون په پایڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لا روان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه یې به بدو کې ورکړې د کنیزو په شان ژوند تیروي
څوک په میره باندې سګریټ بل کړي

د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډېمو کراسي لکه يو زوړ ډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويريږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

۱۸ تله ۱۳۸۴ کابل خيرخانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ وم‌ه نا مردې تا ونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو نښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دې یوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

۱۵ لیندۍ ۱۳۸۴

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجماني ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا ځو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خپال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت تپ چې لانا سور ښکاریده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړل
سایله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادرته ټول عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزوشې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل و نه لید
سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر یو ځای نه ګڼي
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان او بو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غرۍ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتۍ پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروایي
چې خړ ځادر په پېښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایروځلی په خیال کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوړ شگو کې سپينه اورنه چينه
زه لکه دغـره د کمره خواته راوتلی گل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه ددنگ کوچي پگړۍ کې يو ټومبلی گل

ته لکه د سپينې شيدوپۍ پاڼه کې سره نښه
زه لکه سهارکې د بېباکه نسيم ښکلی موج
ته لکه د سيند په غاړه جوړه د ماشوم ماڼۍ
زه لـکه ترتا نا رسيدلی ببرته تللی مـوج

ته کله دروغــجنه شې ماشوم درغونه ووايې
زه دې انگوکې د يـوپټ شرم گل ووينم
کله چې بـانه جوړه کړې لويه کيسه پيل کړې
دروغـو کې دې هم څه خوندور تخيل ووينم

ته لکه د سپـين قــرآن د کـرښو جنتــي ورمه
زه لکه د عـرش له مـنارونه د اذان آهنگ
هلـته په جـنت کـې يوه سيمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړې لـه هغه ځـايه د عـشق لونگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې موږ به دې دنیا ته څه او څه ښکارو
څه خبر چې موږه په کوثر د عشق پریو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شو له دنیا ولاړو
بیا لکه آدم او حوا ځمکې ته راغلي یو

دواړه ماشومان یو دواړه ښکلي یوسپیڅلي یو
دواړه د جنت له پاکې ځمکې نه راغلي یو
کله سره لوبې کړو او کله سره جنګ وکړو
کله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلک ژړلی نه شي سترګې یې خیرنې دي
موږ لکه رڼا د ایمان سترګو باندې نه ښکارو
زه او ته د اوښکو په زم زم د زړه کعبه مینځو
بس د خدای دوستانو او ولیانو ته راڼه ښکارو

ای لیونۍ مه ژاړه دا ځمکه خو په وینو ده
اوښکو ته دې پاکه د جنت خاوره له کومه کړم
ځه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریځې به زانګو کړمه او تا به یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ ومینځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبوکې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موږ وخښبي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونوکې ویده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل وږمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپینې غاړې یا د تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډېره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډېرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه ما سفرته ملاتړلې ده روان يمه
بس يوازې لاس راکړه اوسترگې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نيت له مانه تاوې مټې کړه

۲۵ لیندۍ ۱۳۸۴ کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library